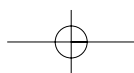
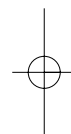

Contes bàrbars

Joan Esculies

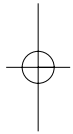

“Quan Barcelona era un prat, Mirmanda ja era ciutat”

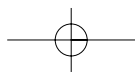

JOAN ESCULIES

Contes bàrbars

Edicions de 1984
Barcelona

Contes bàrbars
© 2009, Joan Esculies
Tots els drets reservats

Primera edició: febrer del 2009

Disseny d'Enric Satué

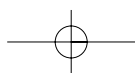
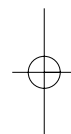
© d'aquesta edició: Edicions de 1984, S.L.
Pujades, 74-80 - 08005 Barcelona
Correu: 1984@edicions1984.cat
www.edicions1984.cat

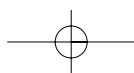
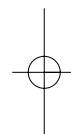
Imprès a Novagràfik de Montcada i Reixac

ISBN: 978-84-92440-23-8
DIPÒSIT LEGAL: B.2.090-2009

Tots els drets reservats. Prohibida tota forma de còpia
i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

*A l'Ester,
per tots els matins del món*

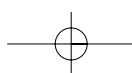
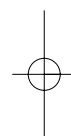
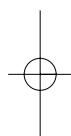

EL PRIMER CONTE BÀRBAR

Mira en Barranquilla se baila así, ¡dilo!
¡Mira en Barranquilla se baila así!
¡Yeah! Ella es tan sexy, la fantasía de todo hombre.

Las curvas no mienten. SHAKIRA

La Yasmina va empentar la porta de la discoteca amb la boca plena i va vomitar als peus del porter. «Sudaca de merda.» Darrere seu va sortir la Nelly, que se la va endur a l'aparcament abans que el porter no li trenqués la cara. En Yonni, a qui la Yasmina havia estat fent el ventilador, també les va seguir, però en veure el sidral i l'hora, un quart de sis de la matinada, va girar cua, «ciao», per si podia salvar la nit. Havia estat quan la Shakira cridava «...¡en Barranquilla se baila así! ¡Barranquilleeeeros!», que els Malibú amb pinya, cortesia del Yonni, havien entrat en erupció. A cada glopada, mentre la Nelly li aguantava el cap entre un Ibiza i un Corsa, la Yasmina sentia «¡barranquilleeeeros!».

Y al mediodía tengo almuerzo con la vieja, va somiquejar.

¿Se lo vas a contar?, l'interrogà l'altra, alçant el cap per no respirar la nàusea.

Pedro ya lo sabe. Pero cuando lo sepa la vieja...

Cuando sepa que tienes otro hijo, te mata. Yo no se lo contaba.

La Yasmina va deixar anar una nova glopada, gairebé tota líquida, abans de respondre que era ella qui tenia diners per pagar-li el vol transatlàntic. I va afegir:

Tendrás que manejar tu.

Yasmina, mi amor, pero si yo no manejo. Llamo a un taxi. ¿Tienes plata?

«¡Barranquilleeeeros!» No, no en tenia. La Nelly tampoc. Va mirar la porta del Menfis per si sortia algú conegut. Ningú.

Llamo a Pedro. Dame mi móvil.

¿A estas horas?

Es mi esposo, ¿no? Ya ha venido otras veces.

Ya podían haber puesto esta mierda más cerca de Manresa, va dir la Nelly, que li continuava aguantant el cap.

Pere Casamitjana va sobresaltar-se en sentir el telèfon, tement que a la seva mare, Antònia de Casamitjana, no li hagués passat res.

Pedro, que me vengas a buscar al Menfis.

No va tenir temps de respondre. Alleujat perquè no era la mare, va trucar a un taxi, va vestir-se sense fer soroll i va comprovar que el seu fill, Jordi, dormia al bressol. Sis pisos més avall, el taxi l'esperava a la porta de l'edifici per sortir del centre i plantar-se al polígon en deu minuts.

Arribant a l'aparcament, en Pere de seguida va reconèixer la Nelly, que li feia senyals entre dos cotxes. La seva dona no es veia enlloc. Fins que el taxi no va apropar-se més, no la va veure estirada al seient del darrere d'un Fiesta. El Yonni, acceptant que aniria a dormir de buit, havia sortit de nou i havia deixat que la Yas s'hi ajagués, incapaços de trobar el cotxe d'ella en la immensitat de l'aparcament. En Pere li ho va agrair i amb el seu ajut va encabir la Yasmina al taxi. Després va seure a davant i va callar quan el taxista amenaçava les noies, al seient de darrere amb les finestretes abaixades, de fer-les fora si embrutaven la tapisseria. En Yonni va contemplar el taxi que s'allunyava amb la gasela. Pero si al menos le saca diez años, va dir-se.

Del Menfis al pis que la Nelly compartia a la barriada del Xup, i d'allà al centre, ningú no va dir res, tret d'uns mots per acomiadar-se. La Yasmina va provar de justificar-se, però no es va veure amb cor d'obrir la boca. Tenia por de sentir de nou el crit de «¡barranquilleeros!», ella, que havia marxat d'un poble que no havia donat cap Shakira, ni ningú n'esperava cap. Però que tampoc no esperava que cap mare parís un Pelé o un Maradona, ni tan sols un Romerito. El seu, Punta Galera, era un poble sense esperança, del qual tothom qui podia marxava.

Sense èpica, perquè, més que marxar, fugien. I molts anaven a parar al mateix lloc. El responsable accidental del degotall era Rogeli Perramon, enviat pels jesuïtes a escampar-hi la Paraula feia més de quaranta anys. Ell que n'era aliè i que no tenia més contacte amb la seva ciutat natal que una postal que usava de punt a la Bíblia. Ell que, amb els anys, havia desistit d'explicar a aquella gent que venia de Catalunya perquè, com que es tractava que els feligresos l'entenguessin, li resultava més senzill dir-los que era «de Manresa, en el noreste de España». Tret de quan es posava nostàlgic, que s'emborratxava i maleïa el seu pragmatisme, i aleshores li venien rampells de lucidesa, i cridava que canviar cinc-cents anys de violacions, corrupció, saqueigs i ignorància era una tasca massa feixuga, fins i tot per a Déu.

Si la Yasmina hagués tingut més cultura que picardia, el dia de la seva fugida hauria dit a sa mare que se n'anava a fer «las Cataluñas», però no havia dit res. Havia agafat un camió de Punta Galera a Quito, i d'allà havia volat a Madrid, i després a Barcelona, on havia celebrat els seus vint anys a casa d'uns parents. Fins que un diumenge havia anat amb una colla a posar un ciri a Montserrat per demanar sort en el seu exili i, en un indicador de carretera, havia vist el nom d'una ciutat que li era familiar.

Ningú no sap com va arribar. Només que va estar-se a Barcelona un parell d'anys. Això li va dir al Pere. Res més. *Vamos*, que jo no en sé res més. Potser ho sap ell i no m'ho diu. Ara, que ho dubto. Li ho hauria dit a la seva mare. Si ho saben les amigues d'ella, això ja no ho sé. En Pere en coneix alguna. Però no en parla. Ja ho dic, no sabem què hi feia, a Barcelona. Ni com es guanyava la vida, ni res. I jo li dic pregunta-li-ho, burro! És que és tan bon noi... És lent de tan bon noi que és. No és retardat, no. I ara! Li falta una empenta. Se l'ha d'animar. Al contrari d'ella, ves!, pensa l'Antònia enmig de l'insomni.

Vint minuts després de pagar les carreres, en Pere va apagar el despertador i va alçar-se provant de no despertar la Yasmina. Eren les sis del matí. Es va rentar la cara i les mans, va

pentinar-se amb l'Aqua di Gio que havia rellevat l'ampolla de Brumel, va vestir-se, va fer un cafè i va preparar-se'n un termos. Va posar-lo a la bossa juntament amb l'entrepà que cada nit deixava embolicat amb paper de plata a la nevera i va untar una panqueca amb margarina. Va anar a l'habitació del Jordi, va obrir la porta amb cautela, va comprovar que el *babyphone* estava encès i va estar-se de fer-li un petó per no despertar-lo. Després va prendre la bossa i la jaqueta i va sortir a esperar que el passés a recollir l'Agustí per anar a la fàbrica. Pere, què faràs quan l'Agustí es jubili l'any que ve? Qui et durà llavors a la feina?, li repetiria la tia abans d'acabar trucant ella mateixa als seus companys per aconseguir un altre bona fe. Però la Flora era morta, i en Pere baixava amb l'ascensor pensant en el dinar que tenien a les tres a casa de la mare. Me l'estimaré igual que al Jordi, s'autoconvencia.

A quarts de dotze, mossèn Mateu mirava de reüll la Júlia, la dona, baixa, rodanxona, sense pit, de tòrax inflat i mentó sempre apuntant enlaire, que amb la seva paciència andina feia d'assistenta a l'Antònia. Mossèn Mateu no es recordava mai d'on venia, només constatava en la seva visita setmanal que la noia tenia sang d'orxata. A aquesta hora del matí, una vegada llevada, rentada i vestida l'Antònia, sempre seia vora el balcó amb la mirada llunyana en el pany del carrer de les Escodines que entreveia. No ho havia fet mai quan la Flora vivia, perquè no gosava i perquè aleshores venia a primera hora de la tarda i se'n tornava al vespre al pis compartit del Xup. I tampoc no ho havia fet amb la germana de l'Antònia recentment traspasada, quan en Pere encara dormia a casa. No havia estat fins l'endemà del casori que la Júlia havia vingut a instal·lar-se a l'habitació de la Flora. Si ho hagués fet abans, la Yasmina li hauria arrencat els ulls. Pedro, no quiero pájaras en casa de tu madre hasta que tu no estés, l'havia amenaçat la promesa. I ell havia traslladat l'ordre a l'Antònia, que l'havia acatat fent baixar els sants i demanant amb urgència mossèn Mateu.

L'Antònia seia a la butaca com una elefanta vella enfonsant-se en el llot. Tenia la cara inflada de la cortisona. La rel dels cabells necessitava una repassada de tint ros i un cop de tisores de la Júlia *à la garçonne*. El bigoti i els braços demanaven una tanda d'Andina. Mentre parlava amb el mossèn, tenia els ulls clavats en la cama dreta que reposava encarcerada, atapeïda de traus, morta, en el tamboret. El doctor Roura, quan la visitava de jove, sempre li repetia «senyora Antònia, ha de vigilar amb el sobrepès, que, amb la seva constitució, d'aquí a uns quants anys els genolls no l'aguantaran». I a fe que en Roura llegia el fat en les entranyes de l'aviram. L'Antònia s'havia hagut d'operar del primer genoll quan la Flora encara era viva. I del segon, tres anys enrere, poc després del seu traspàs. La primera operació l'havien celebrat amb cava. La Flora, que, quan s'hi posava, era una dona esplèndida, havia tret l'ampolla de Rondel que guardava per si el Papa es decidia a venir a Montserrat i els n'havia servit un gotet, abans de desar-la en fresc, «que encara que s'esbravi, en tindrem per a una altra ocasió». La segona operació havia estat tota una altra cosa. El virus del quiròfan havia fet estralls.

Mossèn, tota aquesta immigració l'haurien de tornar a casa seva. Ja pot ser que n'hi hagi algun de bo, oi? Però en general... Que els pugui a tots en un avió i, au, cap a casa. Perquè això que m'ha passat a mi... Si em veiés el pobre Pere, Déu l'hagi perdonat.

Ja ho pot ben dir, ja, senyora Antònia. Aquesta pobra gent, sort n'ha tingut de nosaltres, que els vam ensenyar a passar el rosari per no sentir els budells.

Ai, senyor! Ja la pujarem dreta.

Qui ens ho havia de dir que vindrien...

La Júlia, donant-los l'esquena, va seguir amb la vista fixada en el carrer fent veure que no els entenia i va contemplar com una magrebina passava enfarcada. Ya lo dijo bien la señora Antonia que a los moros se los podrían devolver a su casa. La Júlia havia arribat del Perú feia quatre anys, i durant quatre

anys havia peregrinat al locutori per parlar amb el Gerardo i els nens. A les nits, a l'habitació de la Flora, mirava les pàgines de la llibreta per veure com creixien els estalvis a pas de tortuga. Amb el mentó enlaire, preguntava al crucifix del capçal quant hauria d'esperar per fer venir els seus. I Crist, que no entenia de números, la remetia sempre als senyors de «La Caixa». En els darrers temps, però, la Júlia anava menys al locutori i pensava més en els paletes de l'obra de la punta del carrer. Tan a prop que tenia mossèn Mateu, i tan difícil que se li feia de confessar-se-li. Però no eren els paletes els qui la martiritzaven, era la Yasmina. Des del dia que l'havia conegut que l'havia odiat. No sols perquè era equatoriana, i sempre estaven empenyant a la frontera, sinó perquè era miserable i no podia enganyar ningú. La Júlia desitjava que la sort se li girés en contra, però cada dia que passava ho dubtava més. I la necessitat de parlar-ne, encara que fos amb un mossèn vell, anava en augment:

¿Entonces usted está triste porque no echa en falta a su familia?

No, padre, porque últimamente odio a Yasmina un poco menos. Y mientras limpio la mierda de la señora me odio a mí un poco más por ser tan recta y progresar tan despacio.

Mentrestant, l'Antònia continuava:

Avui vénen a dinar. Es veu que m'han d'anunciar una cosa molt important, que no pot esperar a demà o demà passat. Ha de ser avui. I jo ja m'ho puc esperar tot, mossèn, amb tanta pressa. Coses d'aquella donota, ja s'ho pot imaginar. És com allò de l'anell...

Mossèn Mateu es disposava a escoltar, altra vegada, la història.

Que aquella porca no en tenia prou amb el que li havia anat a comprar el meu Pere, que no va parar fins a anar-se'l a triar ella. «Un anillo de prometida con brillantes», volia. I jo li vaig dir: mira, noia, si no t'està bé, te lo metes en el culo, ai, pare, perdoneu-me, y a ver si sale como a ti te gusta.

I no sé si ho va fer, però va arribar-me a casa amb una mà que encegava.

La Júlia, que quatre anys enrere havia trobat l'Antònia simpàtica perquè era víctima del tarannà de la Flora, ara cada vegada li sembla més corcò i, sentint-la garlar, se la imagina al plató del «Diario de Patricia», que segueixen cada tarda:

Buenas tardes, Antonia. Vamos a ver. Antonia viene de Manresa, en el centro de la comunidad catalana. ¿Y eres viuda, verdad? ¿Cuántos años tienes? Nos has dicho que 72, y un hijo de 33. ¿Y cuál es tu problema, Antonia? Porque te puedo tutear, ¿verdad? Cuéntanos. Tu hijo, Pedro, se ha casado con una chica sudamericana, y entonces, venga Antonia, no seas tímida, ¿qué ha pasado? Creo que las relaciones entre nuera y suegra no son muy buenas, ¿verdad?

Que resulta que esta mujer lo ha cazado, a mi hijo. Como a un pardal.

Lo ha cazado como a un pajarillo. Pero mujer, decir eso es muy gordo.

Se gasta todo nuestro dinero, el que nos dejó mi hombre, que en paz descansa. Y yo tenía dos bloques de pisos. No soy rica, yo. Tenía dos. Y nos hemos tenido que vender uno, de cualquier manera, para que ella tuviera piso nuevo. Para ella y mi hijo, y mi nieto Jordi, que es una preciosidad, todo hay que decirlo.

Y su nieto Jorge. Bien. ¿Y qué le dijo ella cuando le pidió que se vendiera el bloque?

Me dijo: «Una pareja no puede vivir con una vieja».

¿La llamó «vieja»? Pero si usted está hecha una moza, Antonia. Si no fuese por su pierna, ¿verdad? Vamos, que está usted que se sube por las paredes...

Es que, dona, cada día pide más. Nos quiere escurar. Si estuviese mi hermana Flora, que es que ella era monja...

La Flora havia sortit del convent del Sagrat Cor de Barcelona perquè en Pere Casamitjana l'havia dinyat deixant una dona i un fill d'encara no quatre anys una mica encantat.

O havia aprofitat aquella mort com a excusa? El cas és que la Flora, deia l'Antònia, semblava un sergent, i des del primer dia els pantalons els havia dut ella. En Pere mai no va trobar a faltar l'autoritat d'un pare. Ella va fer comptes i va disposar que al noi no li calien col·legis especials, que el temps i les trompades de la vida ja l'espavilarien.

I en les meves nits d'insomni, mossèn, em pregunto on la devia conèixer. On? Perquè en Pere no té companys fora de la feina. No surt de nit. Ni tan sols no ha anat als sopars de la fàbrica. Mai no va a fer el tocatimbals, ni queda amb ningú. Anava tot el dia amunt i avall amb la tia, i després bé deia que no s'encantava quan tornava de la feina. Sap què em sembla? Ho sap?

No, digui, senyora Antònia, digui.

Em sembla que aquesta mossota anava mal informada. Algú li devia parlar del Casamitjana. Que si el Casamitjana aquí, que si el Casamitjana allà. Perquè vostè ja sap que al pare Casamitjana el coneixia tothom. Però no van dir-li que el que tenia la bossa plena no era el meu Pere, sinó el seu germà, el de Barcelona.

El mossèn es va treure el mocador de la butxaca per eixugar-se el front. Aviat seria hora d'abaixar la persiana del balcó, per aturar el ressol, i ell hauria d'enfilejar cap a la Cova de Sant Ignasi. Mossèn Mateu va buscar un ventilador per instint. Sabia prou bé, però, que allí ni ventiladors ni estufes. En aquella visita, la seva penitència setmanal, mai no desistia que, tal vegada un dia, Déu li enviaria un senyal, fent-li passar menys calor i menys fred. Va eixugar-se de nou amb el mocador el front i el bescoll.

Vol un got d'aigua?

Prou.

La Júlia, maquinalment, s'alçà per tornar de la cuina amb una ampolla d'aigua de l'aixeta deixada al congelador i un parell de vasos. Mossèn Mateu la va prendre i la sostingué una estona de cap per avall perquè el glaç es desfés i omplís els gots.

Ni una pasta, ni un cafè amb gel, res. El mossèn no se sabia avenir de la seva mala fortuna. Es feia creus que hagués estat per voluntat pròpia que cinquanta anys enrere s'hagués ofert a una nissaga tan eixuta. Suant al costat de l'Antònia, oint-la descabdellar episodis increïbles, s'interrogava i interrogava Déu: per què altres han estat més afortunats i a mi m'ha estat atorgat aquest desenllaç? I pensava en mossèn Cabrera, jubilat a Castelló de la Plana, amb una pensió abundosa gràcies, segons les enraonies, a les rendes dels blocs adjacents a la rectoria de l'Hospitalet de l'Infant. I pensava també en mossèn Ribot, l'altre amic seminarista, que li havia escrit des de la Toscana, on era gràcies, sempre segons les enraonies, al desfalc de la paròquia de Cardona. I jo, ¿tan greu és, als ulls del Pare, haver volgut esbrinar les vertaderes fonts de la riquesa del vell Casamitjana?

La imatge d'Eudald Casamitjana pervivia, després de la seva mort, en la ment no sols dels qui l'havien conegut, sinó de les generacions de manresans posteriors, i no semblava que la figura d'aquell home escardalenc que tibava un ruc amb un carro atapeït de deixalles hagués de caure mai de l'imaginari col·lectiu. Fins corria la brama que, al seu costat, l'Escanyapobres, que ja en aquella època anava de baixa, era un novençà i que la fortuna d'en Casamitjana no venia ni d'herència, ni de la loteria, ni de cap pubilla rica, sinó que tota, tota, provenia de les escorrialles dels altres.

Destinat, acabat de sortir del seminari, a la Cova de Sant Ignasi, mossèn Mateu de seguida s'havia interessat per la història d'aquell home que vestia sempre la mateixa camisa i que, en aparença, per posseir pisos, cases i terres a ciutat i als afores no havia fet més que llevar-se de matinada, sense distincions estacionals, i vagarejar pels carrers arplegant ara una pela de taronja, adés un cartronet, ara un filferro, adés una peça d'aram.

Mossèn Mateu s'havia ofert a confessar-lo a ell i a la família a domicili per esbrinar d'on venia aquell doll d'abundància. I, setmana rere setmana, el visitava a ell i a Maria de Casamit-

jana, dona d'intel·ligència precària que convertia qualsevol conversa en un viacrucis, senyant-se perquè la desferra acumulada no col·lapsés les parets de l'edifici. La constància, però, no es veié recompensada, i morí l'esposa, i morí el ruc —quan s'hagué acostumat a no menjar—, i morí en Casamitjana, i el mossèn quedà malalt d'obsessió.

L'hereu, Eudald Casamitjana, veient-se amb la bossa plena, va decidir que ja n'hi havia prou de comarca i va anar a instal·lar-se a Barcelona. L'altre fill, en Pere, a qui li havien estat llegats dos blocs de pisos, es casà amb una cosina xerraire i grassa, que no pogué aprofitar gaire; morí quatre anys després deixant un únic fill, a qui mossèn Mateu s'encarregà de donar els sagraments amb l'esperança que Antònia de Casamitjana, enmig d'una confessió o un deliri, revelaria el misteri familiar que ell perseguia. Però en tots aquests anys mai no n'havia obtingut res, ni mai en aquella casa li havien ofert res més que un got d'aigua. Per això hagué de moderar els nervis i no exaltar-se quan retornà i sentí l'Antònia:

I sap l'última? Doncs es veu que vol que en Pere treballi més. Que diu que vol més coses i que amb el sou d'ell no en tenen prou. Vol que faci hores extres. Però ella res, mossèn, des que va deixar la botiga de no sé què on treballava quan es van conèixer, «porque se cansaba y no iba a gusto», que no ha tornat a fer res de bo. Té un os a l'esquena! I ja li he dit al Pere que ni parlar-ne, que, si no hi arriben, que gastin menys. Amb l'excusa del nen es deu pensar que li passaré una manutenció. Va ben arreglada si s'ho pensa!

I el seu fill, què hi diu?

El meu pobre Pere, què vol que hi digui? Se l'ha d'animar, ja el coneix. La Flora sempre m'ho repetia: «Antònia, no et creguis pas aquells que diguin que al teu fill li falta una pisto-nada. Al Pere només li falta una empenteta». I estem en em-pentetes, mossèn. Prou que ho sap.

I ja condueix? Alguna tarda veig un cotxe nou de trinca aparcats aquí sota.

Calli, calli, que aquesta és l'altra. Jo volia que aprengué a conduir per quan la tia faltés, això ja li ho havia explicat. I al final, després d'anys de fer que el nano es fixés en ella quan l'acompanyava a l'hipermercat, vaig aconseguir que cedís i l'apuntés a l'autoescola. Però la Flora no va acabar de sobreposar-se que el preu del carnet s'enfilés. Encara la setmana abans de l'infart, es veu que l'instructor li havia confessat que el meu fillet tenia traça amb els pedals, però que no hi havia manera de fer-lo entrar en la teoria.

L'Antònia, sufocada, es ventà amb un *Pronto* endarrerit.

I la mossota li va dir al pobre fill meu que era burro i que no se'l trauria mai, el carnet, que estàvem llençant els diners i que valia més que s'hi apuntés ella i, quan el tingués, ja el duria amunt i avall. I no ho sé pas, què vol que li digui. Com l'ha de dur, si quan festejaven me l'havia trucat a misses dites perquè l'anés a buscar, amb taxi, és clar, a no sé pas quins locals nocturns. No sé pas com s'hi va voler casar! Si deu haver anat amb... ai, pare, perdoneu-la!

Sap que ja he fet cinc casaments amb la catifa vermella?

Cinc?

Les núvies estan ben contentes. Sembla que s'ho hagin dit les unes a les altres. A veure si ara tot Manresa es voldrà casar a l'església de Sant Ignasi per la catifa. El vermell *llama*, i a les noies els sembla qui sap què.

A Sant Ignasi les núvies, en dirigir-se a l'altar, sempre havien arrossegat la cua per la pedra gastada, sense posar-hi cap pega. El dia del seu casament, però, la Yasmina havia volgut una catifa «o no me caso». I en Pere havia passat l'escac a la mare, que ho havia fet saber a mossèn Mateu, el qual no havia trobat motius per oposar-s'hi. «Si volen catifa, llarga i vermella, que la comprin, que la comprin.» I l'havien comprat. En el moment de la marxa nupcial, però, ningú no s'adonà que la núvia duia la cua replegada amb pinces, i el disgust de la morena havia estat majúscul. Tot el que podia fer l'Antònia era repassar el moment al vídeo i constatar que, en l'entrada, la

seva jove no havia lluit gens ni mica. Els convidats, tanmateix, s'havien afanyat a destacar que, amb la catifa, que sortia fins arran de calçada, l'església prenia un altre caire, més esplèndid, més de festa. L'Antònia, esperançada que el seu fill no es tornés a casar o que la propera jove no tingués aires de grandesa, havia regalat la catifa.

Quan mossèn Mateu va haver marxat, la Júlia va abaixar la persiana del menjador, deixant-hi només quatre escletxes, el que calia per no gastar llum, va mirar l'hora i va encendre el televisor. La reposició de «Mirall trencat» feia encara no cinc minuts que anava. A ella l'avorria, no hi plegava res, i aquelles passions contingudes se li feien postisses i li eren alienes, i va passar a feinejar a la cuina. Per a l'Antònia, al contrari, era sagrat. L'apassionaven les intrigues dels Valldaura i la vida de la Teresa Goday, a qui li hauria agradat assemblar-se. Però li costava veure paral·lelismes entre les seves vides. En canvi, entre la Teresa i la Yasmina... La Goday havia conegut el senyor Valldaura al mercat, i la Yasmina, on l'havia conegut al seu fill? El dubte la martiritzava més que la presència de la cama morta.

A dos quarts de tres, l'Agustí deixà en Pere a la porta de casa i s'acomiadà fins dilluns. En Pere va pujar a casa i va trobar en Jordi plorant de gana, el *babyphone* de la Yasmina apagat i a ella roncant. Despertar-la li va valer uns quants insults. Però, a la fi, la Yasmina va decidir dutxar-se i prendre's un Gelocatil, va posar-se les Gucci i va passejar-se en calces per casa una bona estona mentre escollia la roba i en Pere donava les farinetes al nen. Després ell el va carregar a la cadireta i va trucar a un taxi, que els va dur al polígon. El Golf era al bell mig de l'aparcament desert del Menfis. La Yasmina va conduir fins a les Escodines sota un batec de sol que marejava.

Tu madre no se puede quejar, de cap manera, Pedro, que el dinero que nos dio del bloque lo tenemos bien empleado en el pisito céntrico y mi carro. ¿Se lo dirás tú, amor?

En Pere va treure el nen del seient del darrere sense badar boca. Tot el matí, a la fàbrica, havia assajat fórmules per dir a la seva mare que seria àvia altra vegada, però sense passar per l'hospital.

Le puedes decir que el niño vendrá como vienen los *babies*, pero en vez de París, de Punta Galera, y en vez de cigüeña, en avión.

Amb la mare morta, la Yasmina feia dues setmanes que no havia pogut amagar més al Pere que tenia un nen de cinc anys d'un desconegut i ningú a l'Equador que se'n fes càrrec. En Pere no havia sabut com reaccionar. Pujant les escales de casa de la mare, provava d'entendre com és que no li ho havia dit de primer moment. Només intentava pensar què hauria fet la tia en el seu lloc.

El timbre va desvetllar l'Antònia, que s'havia adormit sense acabar el capítol de la novel·la. La Júlia va acabar d'escórrer els macarrons i els va deixar a la pica per anar a obrir. A l'altra banda, la Yasmina, rere les ulleres de sol i la roba de marca, se li va aparèixer com una revelació. Va mirar-la un instant abans de saludar en Pere i fer-li festes al nen. Quan va passar-li pel costat va sentir la fragància de Chanel i, imaginant l'obra que es representaria, va dir-li baixet amb un somriure còmplice:

Estaré con las Aromas de Montserrat a punto, no vaya a ser que tengamos un disgusto.